

Zircher Péter

*Az elhagyott ház
titka*

Az elhagyott ház titka

Zircher Péter

Vikönyv©2024

ISBN

epub: 978-615-6586-55-1

Pdf: 978-615-6586-54-4

Szerkesztő: Tizslavicz Mária

Borító: Egri Zsuzsa

Minden jog fenntartva!

Újlány

Alig kezdődött el a szünidő, már véget is ért. Legalábbis Vanda így érezte. Szeptemberrel megérkezett a hűvös idő. Beborult az ég, hajnalban esett is.

Az iskola tatarozása elhúzódott. Az utca felőli oldalon még álltak az állványok. Zsákok, csövek, szerszámok heverték mindenfelé. Sebtiben összetákolt, rozoga korlátokkal vették körül a területet. Egyetlen vézna, borostás munkás könyökölt az állványzaton. Cigaretájának füstje gomolyogva kúszott be az ablakokon.

Az érkező tanulók – ki boldogan, ki összetörten – lassan megtöltötték a termeket.

A nyár végérvényesen lezárult.

Vanda unottan ballagott fel az osztályába. Benyitott az ajtón, nem szólt senkihez. Szegecses bőrkabátjában hátraslattyogott a sorok között. Idősebb volt a többiekénél, haja idén kékre volt festve. Osztálytársai kíváncsian fürkészték, de nem vett róluk tudomást. Az asztalához érve lehajította táskáját, kihúzta a széket, és lerogyott rá. Elrévedve bámult ki a koszos ablakon.

A sulis belső tereit nem újították fel. Itt-ott már hullott a vakolat, a festés kifakult. A terem falain híres magyar tudósok fakeretes képek lógtak. Megsárgult portrék rozoga rájában, megült rajtuk a por.

Kata néni nagy robajjal érkezett, pontosan, mint mindig. Cuccait a tanári asztalra dobta. Nem volt kíváncsi a nyári élményekre, a tavalyi anyagot kezdték ismételni. Már percek óta becsengettek, amikor halk kopogás hallatszott. Szőke, szeplős lány lépett az osztályterembe. Óvatosan behúzta maga mögött az ajtót, majd botjára támaszkodva a katedra felé bicegett.

– Elnézést a késésért! Még nem ismerem a járást – mondta alig hallhatóan.

– Megzavartad az órát... – csücsörített Kata néni. Bosszúsan mérte végig a megszeppent lányt. – Itt nem szokás késni, kislányom!

Ujjaival dobolni kezdett az asztalon. Fejét oldalra billentette. A lány otromba járóbotját és bice-bóca lábát bámulta. Végül nagyot sóhajtott és az osztály felé fordult.

– Gyerekek, a mai napon csatlakozik hozzánk... Csatlakozik az osztályhoz... Hogy is hívnak?

– Havaska.

– Ó, igen! Havaska. Emlékeztem, hogy valami fura...

– somolygott a tanárnő. – Szóval, fogadjátok szeretettel!

A gyerekek fészkelődtek, duruzsoltak, az új lányt vizslatták. Havaska próbált rájuk mosolyogni, félénken hordozta körbe tekintetét.

– Te sánta vagy?

A kérdés valahonnan hátulról törte meg a bemutatkozás kínos pillanatait. Az osztályban hirtelen csönd lett.

– Vanda! – szólt a kérdezőre Kata néni.

A kékhajú lány egyedül terpeszkedett az egyik hátsó padban. Lilára festett körmeivel az asztalát kocogtatta. Havaska bizonytalanul nézett a fura lány szemébe.

– Igen – válaszolta. – A bal lábam nem igazán akar engedelmeskedni.

– Mi történt a lábaddal? – kérdezte Vanda.

– Így születtem.

– Gyógyítható?

– Nem hinném – sütötte le szemét Havaska.

– Hát ez durva – csóválta fejét a kék hajú.

Kata néni felállt az asztalától. Megkerülte és a szélére ült.

– Ha nincs más kérdés, akkor...

– Miért váltottál sulit? – vágott közbe Vanda.

Az új lány az ajkába harapott, elgondolkodott.
Zavarából látszott, nem tudja, mennyit mondjon el.

– Nem volt jó nekem ott.

– Szívóztak veled a többiek?

Havaska bólintott. Szomorú tekintete a járóbotján
állapodott meg.

– A lábad miatt cikiztek? – ámult el Vanda.

– Hát, többnyire.

A kislány a botját markolászta. Félszegen pislogott
körbe.

– Más miatt is szekáltak? – faggatta tovább Vanda.

Havaska nagyot nyelt, homlokát ráncolta.

– A másik iskolámban a hangadók gazdag, tehetős
családokból kerültek ki – kezdte halkán, szabad kezével
blúza alját gyűrögette. – Engem a mamám nevel. Egyedül.
Nagyon jó nekem a mamával...

– De csórók vagytok – fejezte be Vanda.

– Valami ilyesmi – biccentett Havaska. Szája
megremegett.

– Kiközösítettek, mi? Üdv a klubban!

Havaska hosszan nézte a kék hajú lányt.

– A mamán kívül senki sem kérdezett még erről.

Kata néni közbeszólt.

– Engem természetesen tájékoztattak a másik iskolából. Tudok mindenről.

– Hát hogylene! – motyogta Vanda. – Még arra sem volt képes, hogy a nevét megjegyezze.

Halk nevetés kúszott végig a hátsó sorokon. Kata néni úgy tett, mintha nem hallotta volna a csípős megjegyzést. Nagy levegőt vett, hogy folytassa az órát, de Vandának még volt mondanivalója:

– Ez a sulis sem fenékig tejfel... Majd meglátod.

A lány nyújtózkodott egyet, ásított, majd a padra könyökölt. A beálló csendben Kata néni ragadta magához a szót.

– Most, hogy ezt így kitárgyaltuk, helyet kell neked keresnünk. Hol vannak szabad helyek? – futtatta végig a tekintetét a padsorokon.

Elől felugrott egy kicsi, fekete hajú lány.

– Ide! Mellém ülj! – kiáltotta izgatottan.

– Pirike! – fordult felé Kata néni. – Nem jobb neked, ha egyedül ülsz? Így talán jobban tudsz figyelni. Hátha megragadna valami... – csóválta fejét.

– Félnótás... – bokszolt Pirike hátába a mögötte ülő, természetes lány. – Ki akarna egy ilyen zakkant mellé ülni?

Néhányan felröhögtek. Kata néni felemelte csontos mutatóujját.

– Rékám! Ne piszkáld!

Havaska hálásan nézett Pirikére. A fekete lány jóval kisebb volt a többiekénél, inkább látszott harmadikosnak, mint hetedikesnek. Sűrűn pislogott, szeme gyorsan cikázott, arca meg-megrándult. Ormótlan, elnyűtt szemüveget viselt, amelynek szára szigetelőszalaggal volt megragasztva.

– Szívesen ülök Pirike mellé – mosolyodott el Havaska.

– Akkor neked sincs ki a négy kereked! – pöffeszkedett székében Réka.

– Ide is ülhetsz, Hópihe! – szólalt meg váratlanul Vanda. – Itt is van hely.

Réka döbbsen nézett hátra, még a száját is eltátotta. Kata néni az állát kocogtatva törte a fejét.

– Hátnem lesz jó... – motyogta magában. – Ülj akkor Pirike mellé – legyintett végül.

A kicsi lány örömeben szája elé kapta mindkét kezét. Havaska ránevetett, leült mellé. Érezte, hogy Pirike

nyirkos kis tenyere az övébe csúszik. Gyengéden megszorította. A pici lány közelebb hajolt hozzá.

– Évek óta egyedül ülök – suttogta. – Leszünk barátnők?

Havaska bólintott, kézen fogva üldögéltek.

Gyorsan peregtek a percek, Kata néni teleírta a táblát. Havaska észrevette, hogy Pirike egyáltalán nem figyel, nem is ír le semmit. Pakolgatott, ki-kinézett az ablakon, forgolódott, ujjait tördelte.

– Valami baj van, Pirike? – súgta.

A kislány a fejét rázta.

– Csak a sulí. Nagyon nehezen megy nekem.

– Abban tudok segíteni, tanulhatunk együtt – simította meg a vállát Havaska.

– Nálatok? – nézett rá Pirike.

– Persze. Nálunk. Mama örül majd neked.

– Jó – zárta le röviden a kis fekete.

Havaska hosszan nézte a lányt.

– Biztos, hogy nincs más? – kérdezte félénken.

– Nincs! – vágta rá Pirike, majd nagyon halkán mégis kibökte: – Hazajön a nevelőapám. Börtönben volt – kezét

a combja alá szorította. – De nem akarok erről beszélni.

Ne is kérdezzess, jó?

– Rendben – bólogatott Havaska.

Ahogy az óra a végéhez közelített, Kata néni felállt és elkezdte letörölni a táblát. Hamarosan kicsöngettek.

A két lány a folyosó egy nyugalmas részébe húzódott, csendesen beszélgettek.

– Hé, Hópihe!

Az osztályterem ajtajából Vanda indult feléjük. Bakancsa hangosan csattogott a régi mozaikpadlón.

Havaska a kék hajú lány felé fordult, Pirike aggódva pillantott rá.

Vanda zsebre tett kézzel, lehajtott fejjel állt meg előttük. Néhány pillanatig némán ácsorgott, majd a szőke lányra emelte a tekintetét.

– Figyelj, Havaska, nem akartalak a lábad miatt piszkálni! – Vanda hangja elhalkult. – Tudod volt egy kerekesszékes kisöcsém.

Pirike rémült arccal nézett rá.

– Hogyhogy volt? Mi történt veled, meghalt? – kérdezte hadarva.

– Nem halt meg, Pirike – húzta el a száját keserűen Vanda. Gyorsan odébb fűjt egy szemébe lógó tincset. – Anyám meg az új palija magukkal vitték Olaszba. Most ott van az otthonuk – sóhajtott.

– Hiányoznak? – fürkészte Havaska.

Vanda nem válaszolt. Megrántotta a vállát, elfordította a fejét. A szőke lány tovább kérdezősködött:

– Akkor most egyedül élsz?

– Nem. Elvileg az apámmal, de ő csak aludni jár haza.

Pirike idegesen pislogott a kék hajú lányra.

– Ezt nem értem. Elvitték magukkal az öcséd?

– El. Mit nem lehet ezen érteni? – morgott Vanda.

– Téged miért nem vittek magukkal?

Vanda elnézett a fejük fölött, kibámult az ablakon.

– Én nem kellettem anyámnak.

A ház

Végre kicsöngettek az utolsó óráról is. A felsősök beszélgettek, nevetgéltek, majd ráérősen hazaindultak.

Dani a kerítésen üldögélt. Tavalý még a suliba járt, most az udvarra sem volt hajlandó belépni. Egy fogpiszkálót rágcsált, csendben várakozott. A felhők mögül halványan kisütött a nap, melege a nyarat idézte. A

fiú az arcát napoztatta. Többen odaköszöntek neki, egy-két nyolcadikos oda is ment hozzá. Lepacsiztak, váltottak pár szót. Néhány nagyobb lány megbámulta a barna hajú fiút. Dani nem számított menő srácnak, amikor a suliba járt, de kétségkívül jóképű volt.

Havaska és Pirike az utolsók között léptek ki az iskola épületéből. Lassan haladtak. Havaska botja ütemesen kopogott a betonon. Vanda csoszogott mögöttük, a bakancsa orrát bámulta. Fülsértő fütyentésre kapta fel a fejét. Körbenézett, félmosoly jelent meg arcán. Dani integetett neki széles mozdulatokkal.

– Már észre sem veszel, csajszi? – nevetett a fiú.

– Hali – intett Vanda.

Megvárta, amíg Havaska és Pirike kilép a kapun, majd fejét lehajtva Danihoz ballagott. A fiú átölelte a vállát.

– Mízu, Vani? Rossz napod volt?

– Volt már jobb is – dörmögte a lány. – Jó, hogy itt vagy. Többiek?

Dani az órájára nézett.

– Útközben elmesélem.

Egymás mellett baktattak. Vanda szeretett a fiúval lógni, elképzelte, milyen bizsergető érzés lenne, ha Dani

végre megfogná a kezét. Beleborzongott a gondolatba. Átvágtak több lakótelepen, megkerülték a régi gyár omladozó épületét, a város határa felé tartottak.

A fiút most más foglalkoztatta.

– Szóval Penge talált egy tuti kecót a bandának – magyarázta izgatottan. – Lazulunk, zenélünk, főzünk, király lesz! Ott lóghatunk, ameddig akarunk.

– A művház pincéje is jó – morogta Vanda. – Tibor bácsi mindig beenged minket.

Dani a fejét rázta.

– Nyugdíjazták az öreget. A pincét meg életveszélyesnek nyilvánították...

Vanda megállt.

– Ez nem lehet igaz! – nézett a fiúra. – A második otthonunk volt. Lassan sehová sem mehetünk.

Bakancsával nagyot rúgott egy konzervdobozba.

– Hát, ez van... – tárta szét a kezét a fiú. – Ezért kell valami új hely.

Vanda lehajtotta a fejét. Dani azt hitte, sírni fog, olyan kétségbeesett arccal ácsorgott előtte. Próbálta megölelni, de a lány nem vette észre a suta mozdulatot, tovább indult.

– Ilyen a mi szerencsénk – morgolódt tovább Vanda.

– Hol találta Penge azt a kéglit? Valami ismerőse?

– Gondolom... Nem tudom – vallotta be Dani.

Ráfordultak a földútra, majd hamarosan megpillantották a vasútállomás épületét. Két idősebb srác pöfékelt a sínek mellett. A magasabb munkásruhát viselt, vézna karjával hadonászva, szenvedélyesen magyarázott. A másik egykedvűen hallgatta. Beesett, szürkés arca alig látszott ki a kapucnis pulcsijából.

– Penge! Bagó! Megjöttünk.

Dani mindkét kezével integetett. A nyurga fiú megfordult, gyors mozdulatokkal megigazította zilált szőke üstökét. Csikkjét a sínek közé pöckölve, széles vigyorral arcán indult feléjük. Kapucnis haverja nem mozdult, nagyokat szippantott cigarettájából.

– Danika! Vanda! Csőváz, gyerekek!

– Szevasz, Penge! – kezelt vele Dani.

A fiú Vandához lépett, megölelte.

– Jó rég láttalak, kiscsaj! – nevetett.

– Ne szólíts így! – dűnnyögte Vanda.

A kapucnis srác nem mozdult, tovább szívta a cigarettáját a sínek közt.

– Bagónak mi baja? – biccentett felé a lány.

– Mostanában ilyen. Zűrök otthon, gondolom – vigyorgott tovább Penge. – De jó látni titeket! Na, gyertek!

Beállt közénk, mindkettőjük vállát átölelte. Odaballagtak Bagóhoz. A fiú épp újabb cigit vett elő, az öngyújtójával babrált.

– Megnyugtat – gyújtott rá újra köszönés helyett.

– Szevasz, Bagó! – lépett hozzá Dani. – Mi a pálya?

A fiú megvonta a vállát.

– Azt hittem, Kori meg Fanni is veletek jönnek. – Szívott egy slukkot. – Megint késnek, a fene vinné el!

– Szia! – köszönt rá Vanda jó hangosan.

– Bocsánat! Bunkó vagyok! – fordult hozzá Bagó. – Fogd meg! – nyújtotta a cigarettáját Daninak.

Tenyérével megdörzsölte sápadt arcát, hátrtolta kapucniját. Sötét haja egészen rövidre lett vágva, szeme fáradtnak tűnt. Odalépett Vandához, megszorongatta a lányt.

– Kék a hajad – vigyorgott.

– Lilának indult – nevetett Vanda, ez már az a Bagó volt, akit ismert. – Gáz van, Bagó? Szarul nézel ki.

– Nem érdekes – legyintett a tüsi fiú.

– Azt nézzétek! – kiáltott fel Penge. – Fannika nem kispályázik.

A fiatal, szőke lány úgy érkezett meg, mintha kifutón lejtett volna végig. Farmerszoknyát, mélyen kivágott pink pólót, rövid farmerkabátot és tornacipőt viselt. Haját a feje tetején fogta össze.

– Szia, Penge, tátva maradt a szád – kacagott.

Mindenkit megölelt, körbepuszilt. Vandát hosszan a karjai közt tartotta. Penge még mindig nem tért magához.

– Csini vagy! – dadogta.

– Ennyi? – nézett rá Fanni számonkérő mosollyal.

– Te így ülsz a pénztárban is? – dörmögte Bagó.

– Felmondtam! Nem nekem való az ilyesmi! – legyintett a lány. – Na, megnézzük az új kecót?

– Kornél nem jön? – vetette közbe Dani.

– Ma nem ér rá, talán holnap vagy azután – nevetett a lány. – Megnőttél a nyáron, Danika, kész férfi lettél.

Dani elvörösödött, elfordította a fejét.

– Akkor induljunk – dörzsölte tenyerét Penge.

A fiú nehéz hátizsákot dobott a vállára, majd nekilódult. A vasút mögött, az erdő felé lassan elfogytak a házak. Elvértve állt egy-kettő erre felé. A fiúk igyekeztek

lépést tartani Pengével, elől beszélgettek, Fanni Vandába karolt, jócskán lemaradtak.

– Te évről évre szebb vagy, Vandám – nevetett rá. – Mi újság Danival? Alakul már valami?

– Semmi – legyintett a lány lemondóan. – Lehet, jobb is így. – Orrát lógatva sóhajtott egy nagyot. – Be kéne már fejeznem a sulit. Tizenöt múltam...

– Okos vagy te – húzta közelebb Fanni –, több eszed van, mint nekünk együttvéve!

– Hát, erről nem vagyok meggyőződve – nevetett keserűen Vanda.

Fanni megállt, megfogta a lány mindkét vállát.

– Te is tudod – nézett a szemébe –, ha otthon minden rendben lett volna, már gimibe járnál.

Vanda bólintott, gombóc kezdett nőni a torkában, a szőke lány vállára hajtotta fejét. Fanni végighúzta ujjait a kék haján, majd felkacagott.

– Dani meg oda van érted, csak túl félénk. Lehet, neked kell majd lépned.

– Gyertek, lányok, ez az a ház! – kiáltott a távolból Penge.

A kis csapat az elhanyagolt, lerobbant épület előtt álldogált. Hosszan méregették: faláról omladozott a vakolat, a tetőn hatalmas rések tátongtak, jórészt lehullott a cserép. A ház minden ablakát bedeszkázták, nehéz faajtáját vaskos keresztpántokkal zárták le. Udvarán derékig ért a gyom.

– Ez az? – vonta össze a szemöldökét Fanni. – Hát, elég kísérteties...

– Kié a ház? – kérdezte Vanda.

– Senkié – tárta szét hosszú karját Penge. – Azaz, hogy a miénk! – vigyorgott.

– De valaki csak lakott itt – mormogta Dani.

– Nyugi! Hetek óta figyelem a kecót, semmi mozgás. A legközelebbi lakott ház is több száz méter. Nem tetszik?

– Jó lesz! – biccentett Bagó.

Dani megvonta a vállát. A lányok összenéztek.

– Figyeljtek! Kérdezősködtem a környéken – magyarázta Penge. – Állítólag egy ügyvéd lakott itt. De külföldre költözött vagy öt éve. Azt mondják, Svédországba. No para!

– Hát, nem tudom... – rázta fejét Dani.